

Драга браћо и сестре,

оно најбитније по чему је Црква заправо Црква, није нешто друго него управо света Евхаристија, св. Миса, а не зграде, имовина и финансије, не бројност верника по појединој жупи или парохији. Црква се објављује, што она јесте, управо по св. Литургији, то је њен извор и врхунац.

Припадамо Цркви по Исусовој присутности у Евхаристији и по нашем учествовању у тој Евхаристији. Црква је дакле евхаристијска заједница. То је оно битно за њу. Св. Миса је Исусово дело, не свештениково или бискупово, него Исуса Христа који је победник над смрћу, који је човека унео у пуно заједништво Божијег живота.

Христос по св. Литургији оприсутњује своје дело победе над смрћу и нас кроз то жели укључити у тај свој свет, да и ми будемо учесници победе над смрћу.

Онај ко не разуме да се по томе нешто за нас извело, рећи ће да је Литургија нешто непотребно и да не треба тамо ићи. Али онај ко схвата да је то заправо достизање пунине свога постојања, тај ће сасвим сигурно настојати доћи на св. Литургију и причешћивати се редовно.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре,

читамо код св. Марка: "Без прича им не говораше, а насамо би својим ученицима све разјашњавао." Зашто је то тако, зашто Христос разјашњава ствари једнима а не другима, да ли бисмо могли рећи да је зато Христос пристрасан?

Не, нипошто! Не смемо сметнути са ума да Христос види људско срце, људске мисли, душу, и одмах добро зна што је у срцу човековом – да ли добро или зло. Управо по том принципу Христос одбија да износи свете науке онима који су недостојни, одбија им разјашњавати јер зна унапред да то неће уродити никаквим плодом осим "плодом" омаловажавања Христа и његовог послања. На тај начин Господ их заправо чува од великога греха који би они могли починити, а то је грех омаловажавања Господа, односно, то је грех против

Светога Духа.

Зато им без присподобе не говораше, да би они могли размишљати и постепено, корак по корак слагати у својој глави коцкице да би сложили целокупну слику. Није добро, драга браћо и сестре, велике ствари говорити особама које нису спремне за велике ствари – истина се треба доzirати на ону меру која ће бити схватљива појединцу. Стога Христос и користи тај педагошки принцип.

А Царство Божије у нама ће расти константно, без обзира на недаће и ситуације у којима можда све изгледа безнадежно, рашће Краљевство јер оно је сила Божија. Битно је трајно у мислима и срцу бити усмерен према Господу, уздати се у Њега, и Царство ће Његово у нама расти, јер ће Господ све више бити присутан у нашем срцу.

03.06.2018., број 122 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

стање неких "модерних теолога" је такво да су због неповезаности с Господом услед недостатка истраживања, молитве и медитације, ушли у такву реинтерпретацију Светог писма, да је она сасвим супротна традицији, обичајима, узусима и самом Светом писму. Они занемарују поруку Светог писма да би створили простор за властита схватања теологије у служби антропологије, односно теологије која би се савијала пред људским гресима и оправдавала их, тако да човек наставља деловати у окорелости свога срца, необраћен, а да уједно сматра да је на путу Божијем. То је самозаваравање самога себе.

Такви "модерни теолози" посматрају Свето писмо као необичну митологију где Христос постаје поетско средство за представљање идеја неког (неких) анонимног генија или у најбољем случају историјска особа која и није онаква каква је приказана у Писму. Али према самом Светом писму, јасно је да је Христос као особа циљ и тема Светога писма. Према томе, читање Светога писма има сврху не да нас одвраћа од исправног учења (како желе ови "модерни теолози" који допуштају благослов истополних парова и релативизују све што се не уклапа у њихову наврат - нанос окренуту шему) већ да усмерава пажњу читатеља према аутентичном Христу, а не реинтерпретираном сурогату.

Свето писмо усмерено је према Христу, стога је Христос и крајњи циљ Писма. Оно што је он говорио треба спроводити у пракси, а не оно што говоре

реинтерпретатори који ће ускоро Десет заповести редуковати нпр. на "Пет заповести" јер се њима - ето - чини да се тако лакше дише.

Угледајмо се у исправне ставове који су насупрот ових "модерниста" и у потпуном складу са Светим писмом и са раним хришћанским учењем: с апостолским оцима, с црквеним оцима и црквеним научитељима (грчким и латинским), с апологетским оцима и пустињским црквеним оцима... са историјом која сеже у садашњост преко оних који чувају исправне изворе на хвалу Божију и спасење душа.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре,

Читајући Јеванђеље, не можемо а да се не запитамо: одакле огромна количина зла у фарисејима, у љиудима који су сматрали да служе Богу? Није ли импресивна величина те заблуде? То окорело друштво зла, све што чини јесте заустављање сваког исправног учења Божијег, као и стопирање сваке интервенције добра - уколико није по њиховим схватањима. И пошто та зла дружина није могла прихватити Бога изван мере свога схватања, треба онда убити онога ко таквог Бога објављује, па макар тај био сам Бог.

И која је сада сврха фарисеја и иродоваца? У име људских категорија затрти Божанске планове и милосрђе. Када се зли људи нађу у било каквој групацији: било верској било цивилној, ствари сигурно неће кренути добро. Необраћеност је темељни принцип ега: прејаки его тешко се обраћа јер тада он умире себи, умире оној крутости, али ако не умре не може се поновно родити - не може се обратити. Стога њих обраћење не занима, јер то значи потпуно нови живот у Светоме Духу. Али, Христос рече да уколико се не обратимо - нећемо моћи у Царство Божије.

Где је онда место оваквима? На то нека одговори милосрђе Свемогућега. Оно што је чињеница јесте да се таквих групација налазило на овој планети од прадавних времена, да су данас у инфлацији и да ће их будућност показати у додатним поткатегијама.

20.-27.05.2018., број 121 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

редовно се молимо Господу и његовим светитељима да нас благослове, како би свако од нас био способан и вредан инструмент за реализацију божанског плана чије је остварење неизоставан део наше духовне праксе. Тешко је веровати да време тако брзо пролази, и да ће нам свима живот проћи врло брзо, попут трептаја ока. Кроз проток времена многе ствари се у људском животу промене, али мора остати константа служења с љубављу и саосећањем према свим бићима.

У том духовном саможртвовању за раст и развој Божијег света, најбоље се очитује духовна пракса, а она ће бити све више плоднија, што се ми више изнутра будемо испитивали и изграђивали уз Божију присутност. С љубављу ствари расту и с љубављу се довршавају, стога су у љубави и заштићене. И док остајемо загледи у надолazeћи велики догађај Педесетнице, остајемо уједно отворени том истом Духу који је апостоле потакнуо на пасторални рад, Духу без којег не можемо чинити ништа. Само уз помоћ тог Духа човек може служити другима с љубављу и саосећањем.

Молимо Господа да благослови све нас и нашу институцију како бисмо лакше испунили божанску вољу и визију. То ћемо бити способни учинити ако не креирамо своје мисли, него се прикључимо на Божије мисли кроз молитву и контемплацију – божанску медитацију. Оно што се од нас тражи јесте да сарађујемо са Милошћу. Ништа више од тога. А то се догађа с дубоком жељом и преданошћу, јер се ништа у животу и не догађа без дубоке жеље и преданости.

Читање Светог Јеванђеља по Јовану

У оно време: Рече Исус својим ученицима:

"Када дође Бранитељ кога ћу вам послати од Оца - Дух Истине који од Оца излази - он ће сведочити за мене. И ви ћете сведочити јер сте од почетка са мном. Још вам много имам казати, али сада не можете носити. Но када дође он - Дух Истине - упућиваће вас у сву истину; јер неће говорити сам од себе, него ће говорити што чује и објављиваће ће вам оно што долази. Он ће мене прослављати јер ће од мога узимати и објављивати вама. Све што има Отац, моје је. Због тога вам рекох: од мога узима и - објављиваће вама."

Реч је Господња.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре,

све што нам се у духовном животу догађа, догађа се искључиво по Светом Духу. Тек када се појави Свети Дух, тада се ствари покрећу, обнављају се, расту, довршавају се; тек тада наступа напредак и савршенство. Човекова боголикоост је утемељена у могућности примитка Светога Духа: ми смо храмови Божији, храмови Светога Духа, и уколико се Он у нама насели, тада постајемо оно што од почетка требамо бити. Примити Светога Духа јесте људска мисија на овом свету. Не можемо се сами променити, не можемо се поправити, не можемо ништа. Све то можемо само и једино по милости Светога Духа. Он је покретач свега, ојачаватељ воље, подржаватељ на путовању, даватељ снаге и наде...

Без Светога Духа - Цркве не би могло бити; апостоли не би деловали, ништа се не би догађало добро. Стога, нека нам ова светковина Духова донесе обилат плод са небеса – самога Духа Истине који нека се насели у нама, нека нас трансформише у истини и љубави, и учини од нас оно што ми сами по себи не бисмо били способни учинити и остварити никада. Долазак Христов на овај свет и имао је за циљ слање Светога Духа, кога је Отац послао након што је Син испунио вољу Очеви. Душе Свети, оспособи нас да Те примимо и учини од нас оно што Ти мислиш да је потребно! Амин!

13.05.2018., број 120 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

доживљај света – посебно савременог – често је туробан и препун спознаја о неправди посебно на социјалним подручјима. Уколико човек није способан да зађе у дубљи смисао и тиме анулира противречности живота, уколико није способан да назре дубљу стварност иза проблема који му се појављују у животу, тиме човек ризикује да упадне у депресију. Егзистенцијални бич свакидашњице немилосрдно млати по изнемоглom човеку који од презаузетости на послу и неразумевања нема времена ни за себе а камоли за своју породицу. То у њему ствара осећај нелагоде и немира, осећај тескобе и егзистенцијалне немоћи, посебно када се чини да он ту више ништа не може учинити, да ствари иду својим током као да имају своју властиту памет која га води према провалији и расулу изједајући га са свих страна.

Човек се у таквој ситуацији често осећа као да је у некој посуди, као марионета, лутка на концима својих шефова, на концима судбине и неуспеха. У њему се

ствара горчина и осећај недостатка избора. У почетку ће то можда покушавати сакрити, али с временом му више неће ићи за руком, горчина ће напредовати и његов живот може скончати трагично.

У нашем савременом времену дистанцираности и некомуникације, упркос компјутерима и телефонима, у свету лишеном осећајности и топлине, где су међуљудски односи удаљени попут сазвежђа, бујају емоционалне кризе које погодују развоју неповерења и неверице. Мањка осећај сигурности, мира и угодности.

Уколико човеку недостаје један дубљи увид у мудрост живота, у тајновитост Божије присутности која је ту - иако није оком видљива, уколико нема поверења у наднаравно које хоће да га спаси обраћајући му се у унутрашњости интуитивним гласом, те ако уз то нема ни доброг пријатеља којем би се могао пожалити, долази до инкарната таме у људски живот, до отуђености упркос бројним средствима комуникације, и све то човека спречава да дође до синтезе животне спознаје.

Од тога је могуће сачувати се само ако не занемаримо духовно у себи, јер, духовно је толико моћно да је способно из темеља изменити људски живот у позитивном смислу.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре,

понекад се зна рећи да је вечна борба између добра и зла. Та епска битка очигледно је присутна, с обзиром да Христос Исус недвосмислено моли Оца да сачува ученике од Злога. Слање њих (ученика) у свет такође је наставак борбе против Зла. Сврставање на страну добра против зла карактеристика је племенитих људи свих времена и религија, јер на крају, када човек делује из своје суштине и савести, он се сам по себи бори против Зла. Свако зло јесте сакаћење битног дела истине, недостатак дела који чини целовитост, оног дела због којег се целина чини другачијом. Стога је свако зло уједно и фалсификат, илузија, парцијалност, ограниченост – једном речју несавршеност, лаж.

Зло насрће на Добро управо због тог недостатка савршености, због духовне ишчашености и инвалидитета. Прогласивши своју болест исправним ставом, Зло се ирационално у тврдоглавости пробија кроз векове, узимајући свој данак на различите начине. Чисти продукт његовог деловања је ентропија на различитим

нивоима, од моралне до физикалне: у распадању система Зло доживљава своју сатисфакцију, одбијајући да се сагледа објективно због знања да је и оно само (Зло) један систем који ће постати жртва самога себе.

То знање Зло у себи садржи имплицитно, и зато је пуно страха и за само себе. Божија реч, која је истина, у овом свету је једна од релативности с обзиром да се у овој димензији може ставити у релативност све, па и Божја истина.

На нама је, стога, да се за ту Божију истину заузмемо и да је уз помоћ Бога објављујемо овом у сан утонулом свету. Посветити се у истини значи управо то. Нека нам у тој светој мисији буде на помоћи сам Син Божији, Христос Господ.

06.05.2018., број 119 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

свештеник данашњице мора бити јако добро упознат с болешћу која је пандемијски присутна. Реч је о депресији. Депресија је болест коју налазимо већ у првим медицинским описима. Данас она представља једну од најзаступљенијих психичких болести (поремећаја). Депресивни синдром је стање сниженог расположења и присутан је због различитих психичких поремећаја. Садржи промене афеката односно емоција као што су нерасположење, туга, безосећајност, празнина, безнадежност, очај, тескоба, сви степени страха (анксиозност) итд.

Депресија се убраја међу најчешће поремећаје, представља велики јавно-здравствени проблем и велики медицински "скандал". Скандал по томе што је депресија често препозната и нелечена болест, а када се препозна - у високом проценту се погрешно и неуспешно лечи. Са друге стране, депресију је лако дијагностиковати ако се на њу мисли, а може се и врло успешно лечити ако се креативно користе доступни лекови с антидепресивним деловањем уз бројне психотерапијске технике, дијететске мере и здраве стилове живота. Због великог јаза између теоријских могућности успешног лечења и резултата у свакодневној пракси, као и погрешних предрасуда о депресији, она и даље наставља да буде велики медицински скандал.

Свештеници су "природно" послани да умањују депресивне поремећаје код браће и сестара. Помоћ коју свештеник може дати духовним разговором заиста је значајна. Већ само упућивање оболелог на Бога који је љубав, неизоставно

покреће позитивне процесе смирења а тиме и лечења. Отворити се Богу значи бити отворен и за људе, и у том смислу морамо се бринути за малене.

Недељно размишљање

Због љубави Бог ствара и свемир и бића. Све тајне сажимају се у тајни љубави, која је у себи увек самилост и милосрђе; увек помоћ и брига, увек жеља за бољитком свих. Љубав је прво и задње слово абееде, и сва слова између. Том абеедом је саткан космос – савршени склад.

Љубав нас чини херојима: способнима за велике жртве какве никада не бисмо ни помислили да поднесемо. Љубав је толико несебична, да ставља туђи живот на место властитог: "Веће љубави нико нема од ове: да ко живот свој положи за своје пријатеље." Једном када се поставе једна крај друге тајна Љубави (добро) и ругло мржње (зло), љубав ће сијати као сунце а мржња ће попут минијатурног закржљалог ситног каменчића манифестовати бесмисао радикалног сиромаштва љубави. Љубав је смисао, мржња је бесмисао. Следбеници мржње сасвим сигурно пропадају, јер на крају и онај задњи преостали канибални пацов поједе самога себе.

29.04.2018., број 118 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

ко год из народа Божијег се прихвати свештеничкога позива, такав треба знати да се прихватио највеће ствари које се људско биће уопште може прихватити. Додатно, такав витез – јер управо је то право витештво /херојство/ - требао би имати при свести, да је орао на рамену ђакона, поред осталих симбола, такође и симбол тежине коју он носи на своје рамену, духовне тежине коју подноси и приказује Богу за народ Божији, за Цркву Христову. Свештеник, поврх тога, епитрахил носи преко оба рамена, око врата, при чему је та симболика тежине још наглашенија.

Зашто је то тако? Зато јер, у датим околностима, ђакон и свештеник морају бити способни издржати све потешкоће овога света и остати на линији послања на које их је послао сам Христос Исус по духовној власти цркве. Ту је потребно управо духовно витештво, јер само племенити духови људски, без обзира на њихове спољне животне околности и социјални статус, само такви племенити

духови могу подносити да буду "смеће света", да људи по њима пљују и газе, да стоички подносе вређања и омаловажавања због Христа. Управо ту ће се обистињавати речи светога апостола Павла: "Зато уживам у слабостима, увредама, потешкоћама, прогонствима, тескобама ради Христа. Јер кад сам слаб, онда сам јак" (2 Кор 12, 10). То је тајна коју је св. Павле искусио док је био на овом свету, тајна бола који кроз патњу сагорева сво у нама преостало зло и охолост, таштину и мањкавости. И у томе је наша слава и наш раст: усавршени кроз патњу постајемо чврсти попут камена и као такви ваљани материјал за Христову ствар на овом свету.

Наша стаменост нека буде аутентична: "Јао вама кад вас сви буду хвалили! Тако су чинили лажним пророцима оци њихови. Него, велим вама који слушате: Љубите своје непријатеље, добро чините својим мрзитељима, благосиљајте оне који вас проклињу, молите за оне који вас злостављају. Ономе ко те удари по једном образу пружи и други, и ономе ко ти отима горњу хаљину не крати ни доње (Лк 6, 26-29).

Овим се јасно увиђа овоземаљска логика насупрот Божије логике: "Јер мисли ваше нису моје мисли и путеви моји нису ваши путеви. Високо је изнад земље небо, тако су путеви моји изнад ваших путева, и мисли моје изнад ваших мисли" (Ис 55, 8-9). То је одговор на парадокс патње која човека усавршава, која га изнутра довршава, кад је усмерена на деловање добра и раст царства Божијег.

Недељно размишљање

Грех је свака делатност која се ради изван Бога. Свако деловање које створено биће чини изван присутности Божије, изван Његовог Духа, помало доводи до дебаланса и све већег отуђења од извора Истине. Такав дебаланс и све веће отуђење, све дубље потонуће, неизоставан је процес и судбина сваког бића које се удаљава од Створитеља. Христос то врло јасно говори: "Уистину, без мене не можете чинити ништа" (Јв 15, 5), те још драматичније наглашава исту ствар: "Ако ко не остане у мени, избаце га као лозу и усахне" (Лк 15, 6). Оштрина Христових речи оправдана је јер говори о нашем добру, односно упозорава нас на коначну судбину свих бића која настављају своје удаљавање од Створитеља.

Само у заједништву са Богом човек једино остварује све своје потенцијале на највиши начин. Изван Бога створење постаје духовно болесно, оболева од онтолошке дисхармоније и дебаланса духовне егзистенције. С обзиром да су тежње људске за повратак Оцу пречесто биле осујећене различитим факторима незнања и несталности, Бог је у свом смиловању послао у пунини времена

Спаситеља, свога Сина Христа Исуса. По њему се повратак остварио на највиши могући начин, као што рече сам Христос: "Ја сам врата. Кроз мене ко уђе, спасиће се: и улазиће и излазити и пашу налазити" (Јв 10, 9).

22.04.2018., број 117 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

болест је, у основи, последица отуђења од Бога. Оног истог тренутка када човек схвати да је његово стање последица отуђења од Бога, лечење је већ започело. Не мора човек сам бити кривац тог отуђења од Бога, он може бити жртва околности, погрешних животних одабира, погрешних закључивања итд. Бог нам трајно држи испружену руку да нас извуче из провалије, на нама је само да је прихватимо. "Неисцељиво не постоји, Бог је највећи лекар!" (Бруно Грунинг).

Човек није само материјално, него је и духовно биће. Када кажемо да је духовно биће, првенствено мислимо на то да је човек слика Божија. По тој духовној боголикости могуће је лечити своју психосоматску датост, с обзиром да је сам Бог присутан у сржи људскога духа, а Бог је особа која љуби све што је створио дајући сваком поједином створењу своју љубав која је благотворна и излечујућа на сваки изврстан начин.

Уз ту величину човекову, човек је уједно и малено, крхко биће. То је својеврсни парадокс човека: велик је и мален уједно, односно јак и слаб – такав је и присутан у свету. По малености је слаб, а по боголикости велик. И што је у човеку боголикиост мање негована (духовни живот, молитва, вера) то више се искривљује његово истинско стање и он бива подложен поремећајима – постаје роб својих ограничености.

Недељно размишљање

Читање светог Јеванђеља по Јовану

У оно време:

"Рече Исус: Ја сам пастир добри. Пастир добри живот свој полаже за овце. Најамник – који није пастир и није власник оваца – кад види вука где долази, оставља овце и бежи, а вука их граби и разгони: најамник је и није му до оваца.

Ја сам пастир добри и познајем овце своје и оне мене познају, као што мене познаје Отац и ја познајем Оца и живот свој полажем за овце. Имам и других оваца, које нису из овог овчињака. И њих треба да доведем и глас ће мој чути и биће једно стадо и један пастир. Због тога ме и љуби Отац, што полажем живот свој да га опет узмем. Нико ми га не одузима, него ја га сам од себе полажем. Власт имам положити га, власт имам опет узети га. Ту заповест примих од Оца свога."

Реч Господња.

Драга браћо и сестре,
само у Богу освештен човек способан је самоиницијативно предузимати радње које ће бити на благослов заједници. Таква освештеност резултат је деловања Духа Божијег с једне стране, и с друге стране резултат отворености човека Богу. Онај који је сасвим отворен Створитељу, онај кроз којег струји Сила Духа, зна да је као саставни део целине космоса усмерен на помоћ ближњима, свим људима из свих народа, племена, народности и језика. Сви смо ми једна породица, без обзира на различитост, јер имамо једног Оца на небесима. Стога нам је свима један пастир а ми смо једно стадо.

Слободно жртвовање на бољитак и напредак свеукупне стварности, благословно је деловање појединца. Његова унутрашња освештеност и схватање, те прихватање Божије воље, подстиче га да чини дела Богу мила.

Давање живота може бити у критичним тренуцима и дословно, физички, као што је то за нас учинио Господ Исус. Међутим, човек се у другачијим околностима може давати и постепено кроз читав живот. То је, могли бисмо рећи, целоживотни процес давања. Једно свето сагоревање и догоревање живота, које ће, на крају, довести до посвете даватеља и приматеље.

Свако људско одрицање за другог је својеврсно полагање живота, одрицање од свога да би се посветили другима. Отворимо се за друге, пружимо руку, следимо Учитеља, нашега Господа Исуса, и не бојмо се. Бог ће чинити своје дело преко нас, на добро наше, наших ближњих и света.

08.04.2018., број 116 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

урањајући у тајну васкрсења Господњег, интроспективно испитујмо сами себе, и настојмо открити оно што јесмо, како бисмо се могли поправити и бити оно што бисмо требали бити. Још боље речено, требамо помоћи Христу да Он од нас учини оно, што бисмо требали бити. При томе, не смемо сметнути с ума суштину ствари, а то је стварни контакт са Богом. Може ли Господ бити задовољан тиме што су основане многе, често богате и моћне цркве и храмови који славе Његово име, ако је нестао стваран контакт са Богом?

Господ нам каже: "Ако ме ко љуби чуваће моју реч па ће и Отац мој љубити њега и к њему ћемо доћи и код њега се настанити. Ко мене не љуби, речи мојих не чува. А реч коју слушате није моја, него Оца који ме посла.

То сам вам говорио док сам боравио са вама. Бранитељ — Дух Свети, кога ће Отац послати у моје име, поучаваће вас о свему и дозивати вам у памет све што вам ја рекох." Ускрснуће Христово потврда је да је све оно што је он говорио и чинио доказано Богом и благословено. То за нас значи да смо позвани проводити Христове односе међу људима; као што је Господ прешао из смрти у живот, тако и ми морамо прелазити из непријатељства у пријатељства. Колико је до нас, успостављајмо и обнављајмо међуљудске односе, лечимо уз помоћ Божију старе ране, будимо милосрдни и опраштајмо. У томе ће нам помоћи Бранитељ - Свети Дух. Он је света, невидљива Божија вибраторна сила која активно одржава свемир: Самоспозната и свезнајућа, свемоћна Козмичка Вибрација, Велики Бранитељ, Тешитељ свих боли. Можемо Га објашњавати али немогуће Га је објаснити, то најбоље сведоче светитељи Божији који су Га искусили. Зато они нису говорили оно што мисле него што им је унутрашња спознаја по сили Светог Духа налагала да кажу. Васкрсењу Господњем претходио је живот жртве, одрицања, праштања, љубави према пријатељу као и према непријатељу, и, изнад свега, узвишена љубав према Богу. Као новорођенче у шталици у Витлејему, и као спаситељ који је оздрављао болесне и подизао мртве, као онај који је мучен и убијен те који је славно ускрснуо, Христос својом љубављу попут мелема лечи ране које смо починили нашим гресима, самима себи и међусобно. Живео је међу људима као један од њих, тако да би нам отворио очи, да схватимо да смо богови – иконе Божије – да нас по обраћењу и опроштењу греха врати кући, Богу Оцу.

Христос Исус, нови Адам, даје нама - ослабљеним смртницима - потребну снагу да се подигнемо и победимо силе космичког закона које смо окренули против себе својим непослухом у старом Адаму, односно Источним грехом. Христос је несумњиво показао да је Бог уз човека и у најмрачнијим тренуцима. Показао је свету који је страховао од свог Створитеља, као од гневног Судије, да је Бог сама милост и милосрђе, да је Он Дух, и који му се клањају, морају му се клањати у

духу и истини. По Христу, Бог нам је сасвим близу, он није више далеки и непознати Апсолут, већ лични Бог близине којем се можеш обратити у молитви, и који одговара на молитву као Небески Отац.

Драга браћо и сестре, загледајмо се у очи васкрслог Господа, у очи испуњене љубављу, у најлепше очи које постоје. У тим ускрслим очима одбљесак је читавог свемира и моћ која одржава и управља безбројне светове. У њима је моћ опроштења греха, моћ спасења и откупљења, моћ да учини све ново и све добро, да обнови и оздрави. У Христовом васкрсењу и наше је будуће васкрсење. Стога, пођимо кроз живот на путу према нашем васкрсу; прођимо молитвом, разумевањем, љубављу, и увек – али баш увек – очију упртих у нашег Спаситеља Христа Исуса.

Њему нека је свака слава, част и благодарење, са Оцем и Светим Духом, сада и у вечност. Амин!

25.03.2018., број 115 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Драга браћо и сестре, тешко је бити прави витез Божији. Не може то свако. Стога је за очекивати да ће поједина браћа некада пасти и одустати, ради неразумевања ствари и личних духовних слабости. Божије деловање, односно обновљени или Нови Христов Апостолат, биће сачињен од оних свештеника Цркве Христове који су се одрекли зла овог света и свих малверзација верских институција, те су својевољно на бази Божије провидности остали на путу Христовог темељног учења.

Нигдје на кугли земаљској није теже бити старокатоликом него овде, на Балкану. То се зна и то је познато, знају се разлози тога и историја тога – историја прогона и затирања... Стога су за наше редове у овој земљи потребни заиста прави витезови.

Шта рећи претрашеном брату из наших редова? Ништа, не треба га осуђивати, јер знамо да нисмо сви од Бога надарени да будемо борци, витезови, и да имамо снаге часно пасти те на исти начин се, по Божијој милости, и часно подигнути.

Догодио му се у животу поветарац и пао је, како би онда издржао олују која

долази. Можда је боље да се неспремни витезови и они који то нису у души, на време повуку, јер у датом тренутку могу само бити велики терет у одлучујућим биткама духа! Наравно, треба бит опрезан у одабиру људи, богословски одгој јесте битан јер припрема људе за "духовни бој". Међутим, добро су дошли и они који стицајем околности нису прошли кроз институционално теолошко образовање, али су зато прошли "животно Божије образовање", на чијим платформама их је Бог припремио за предстојеће битке!

Морамо бити спремни да ће се многи борити до краја али да ће бити и оних који ће на једном делу пута застати, можда и одустати, из једноставног разлога, јер нису разумели или нису имали снаге да опстану на путу Христовог витештва.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, читајући муку Господа, описану у Јеванђељима, и размишљајући о њој, човек остаје без текста. Задубљен у себе с осећајима празнине, жалости и бола, с дубоким упитом: Зашто? Због чега је било потребно да Исус прође кроз агонију издаје, предања и мучења, кроз ужас распећа на крсту. Попљуван, изруган, омаловажен, отписан, презрен и одбачен, човек осрамоћен и проглашен безбожником, лажовом, богохулником. Због чега је Бог Отац недвосмислено у Духу јасно дао до знања Исусу, да мора бити предан, да мора прихватити мученичку смрт, и то не било какву, него мученичку смрт једног злотвора који завађа народ, који глуми што није, који се позива на Бога а са Њим нема везе... То су моменти у којима се Исус стопио са људима свих времена, који су неправедно осуђивани и убијани. Стопио се с боли човечанства да би ту бол изнутра надвладао, разбио и благословио.

Сасвим је јасно, Бог је то од Исуса тражио иако је Исус молио за другачији исход. То нам показује Исусову потпуну свесност ситуације и осећања Божије воље. Зло и његова тама имају своје законитости. Тим законитостима се Исус предао да их надвлада, ишао им је у сусрет унапред, свестан целокупног догађања које ће се над њим извршити. Није то лако, нимало. Сви су се разбежали, подршке ни од ког. Остао је сасвим сам. Чак се и Бог тада повукао из његовог живота како би агонија била потпуна. Исус је на крсту проживео пакао.

За очи површног оновременог посматрача, он је обичан јеретик који заслужује оно што му се догодило. У томе и јесте проблем, у површности, у затворености духа – у непроточности. Не открива се свакоме, драга браћо и сестре, милост Божија, иако је понуђена свима. Неће она у недра површна и склона осуди, плахо се дистанцира од пале људске логике. Исус је попут рубикона чије

значење Свети Дух даје да схвати само ономе који није остао затворен за милост Божије објаве у Исусу. Ту милост утеловљене објаве очигледно нису видели они који су га разапели. За њих, он је био и остао несхваћени рубикон. Они не препознају на измученом лицу Исусовом лице Божије.

Христова тајна је тајна утеловљења и понижења, тајна мученичке смрти, али и тајна нашег спасења и откупљења. Поврх свега, то је тајна Божије љубави која од нас тражи само једно – да јој предамо своје грехе. Због људских греха отворило се Небо, сишло на земљу и даровало нам по Исусу могућност повратка у Небо.

Највећу захвалност и поштовање показаћемо Исусу ако искрено и из све душе завапимо: Господе Исусе Христе, Сине Божији, смилуј се мени грешнику!

18.03.2018., број 114 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

према тзв. "родној идеологији" - која сасвим наопачке изокреће здраво морално учење о мушкарцу и жени - човек се рађа као неутрално биће које онда касније одабира свој пол тј. хоће ли бити мушко или женско, или пак нешто треће, неодређено, а то неодређено се као неки имагинарни трећи род још смишља (могуће је да то буде мало једно и мало друго...). Родна идеологија тврди да су пол и род одвојени.

Та погубна идеологија се, преко појединих феминистичких покрета и међународних конференција у Каиру 1994. и Пекингу 1995., укључила у кључне светске друштвено-политичке процесе и постала је ПОЛИТИЧКА ПАРАДИГМА. Она нема научну основу која би је држала већ се шири као једна идеологија тј. политичка парадигма.

Сада покушавају такву идеологију "испод радара" прогурати у нови документ, тзв. Истамбулску конвенцију прихваћену 2011. године. Конвенција свакако има и добрих ствари, јер се њом заиста бори против насиља над женама. Међутим, управо због тога је врло перфидно формирана, на начин да се у добар документ између редова убацује родна идеологија - као Тројански коњ, путем трика.

Шта је заправо Истамбулска конвенција? То је један међународни уговор који је као такав правно јачи од закона поједине државе, што значи да се државе

подређују идеологији коју та Конвенција заступа. Државе која га ратификују обавезне су да омогуће контролисање њеног спровођења од стране међународне заједнице.

Као хришћани, морамо остати чврсти у ставу да је промена пола немогућа – ни по Божијим али ни по природним законитостима: генетски код сваког човека је записан у свакој његовој ћелији, те стога никаква хируршка процедура не може изменити сваку ћелију човека и утиснути јој други ДНК. Ми се можемо хормонално променити и личити на други пол, али никада нећемо моћи бити другог пола.

Родна идеологија је опаснија од сваке атеистичке јер су ове последње препознатљиве и јавне, а родна иде подмукло, изнутра.

Родна идеологија сматра да су полне разлике друштвено условљене: одгајамо девојчице куповином розих хаљина и лутки, и оне због тога постају цурице. Међутим, пол је одређен у тренутку оплодње.

У Конвенцији се, даље, спомињу стереотипи који су негативно обојени појмови, али стереотипи су нам у одређеној количини потребни.

Стога, браћо и сестре, у овом времену је више него потребно да будемо мудри као змије и безазлени као голубови.

Недељно размишљање

"Ако пшенично зрно, павши на земљу, не умре, остаје само; ако ли умре, доноси обилат род" (Ив 12,24)

Ова слика са пшеничним зрном најбоље означава потребу и вредности Исусове смрти и ускрснућа. Смрт му пружа могућност да до краја развије своју спаситељску снагу. Она отклања сва ограничења Исусовом деловању које тек у ускрснућу долази до правог изражаја. Зато је смрт, ма колико била страшна, саставни део Исусовог прослављења.

Исус се није дошао борити против људи, него против Сатане (Ив 16,11; 1Ив 3,8). Сад је дошао час откупитељске победе над Сатаном и остварење најстаријег обећања спасења (Пост 3,15; уп. ДаП 12,9-17). Уздигнуће Христово на крст, ускрснуће и вазнесење стоје у истој линији и чине једно подигнуће: Христос је "узвишен са земље" те својим спаситељским делом привлачи људе к себи, оне који су отвореног срца - то је очито знак да је Сатана разоружан и онемогућен.

Уздајмо се у Христа Исуса, остајмо загледи у Њега и отвореног срца у захвалности примимо Његово спасење.

11.03.2018., број 113 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

често можемо чути како нема довољно духовних звања, како је потреба за њима све већа и већа. Међутим, заборавља се да баш они који би та звања трабали привући и подизати, често затаје. А они који таква звања затамљују заиста су "грозоте пустоши". Особа која креће тим благословеним путем према свештенству, може доживети велика разочарања, разочарања до те мере да она у крајњем могу – на жалост – резултирати "гашењем ватре што тек тиња".

Најинтересантнија је чињеница да управо неки свештеници, који би требали бити помагачи младим људима на путу према олтару, на врло квалитетан и систематичан начин могу у човеку који је осетио духовни позив, тај унутрашњи жар, тај жар угасити. Није ли то проклетство када свештеник умртвљује позив у позванику? Онај, дакле, од којег се највише очекује да позваном помогне на путу према олтару, управо тај га трне, гази, гаси. Како?

Наиме, крећући се путем свог унутрашњег интуитивног позива, крећући се путем Исуса Христа, највећем броју особа се на том путу јављају мисли: "Зашто сам и јесам ли позван, умишљам ли...", позвана се особа често 'клима', 'љуља' као једрењак на олујном мору сва прожета упитима. Стога, такве позванике треба подржати и придржати, дати им самопоуздање, охрабрити и рећи: "Ако уистину осетиш да те Бог зове, пођи за Њим". Позвана особа тј. позваник, жели да контактира са свештеником у вези тог свог искуства позива, које га интуитивно прожима све до дна његовог бића.

И шта се онда може догодити? Најчешће свештеник којем се позвани обраћа у вези са својим позивом, никад неће ни питати позваног: "Када и на који начин си доживео у себи радост и срећу да Христос Господ сија у твом срцу?" Да ли је свештеник који се тако понаша заиста доживео позив или је у ту службу ушао само да се ухлеби или зато јер се из његове породице традиционално ишло за свештеника па је ишао и он, тек тако да настави фолклор своје породице? Такве свештенике можемо назвати 'занатлијама' а не правим свештеницима који су доживели позив Божији. Можда се сам ђаво служи таквим свештеницима - а да

тога они и нису свесни - да гасе позиве у другим позванима (јер, ђаво је лукавац; сатана = ометач, противник).

Када позваник гледа свог жупника или пароха како држи круницу, како води Евхаристију, клањање Пресветом сакраменту итд. он онда процењује верски жар тог жупника и има право на то да буде критичан. Ако је Евхаристија за таквог жупника попут обичног блебетања а круница време да жупник обори свој властити рекорд у брзини мољења, онда, питам се, зашто је такав свештеник уопште свештеник? Такав свештеник се узалуд моли за духовна звања јер их властитим живљењем тера. Како да буде духовних звања, када она звања која Бог позива - они газе својим критикама без имало похвале и које топле људске речи, обичне топле речи: "Како си данас? Како звање? Бог те љуби, одазови се без страха..".

Не, радије се задржавају на брбљању претварајући свету Литургију у офрље занатство, које их сасвим очито умара. Радије ће вртети Службеник као роман и изрецитовати формуле тек толико да испуне форму... Све то позваник гледа и региструје па каже: "Ја осећам позив али не могу бити овакав свештеник, тако да ваљда и нисам позван". Тако звања отпадају, а они 'моле' (брбљају) за та звања. Тако гасе жар који тиња у позванику, жар позива. Постоје и такви свештеници, чак окићени титулама монсињора или каноника, који кажу позванима: "Ако ти не иде школа има још посла за 'шљакање' у свету...". Можемо ли то назвати бригом за звања? Зар се такви не боје Бога?

Што ће рећи Ономе који јесте, када их Он упита о саблажњавању ове најмање браће - у овом случају богослова. Али, таквом свећштенику је битно да зна лепо говорити о Божијој доброти и о томе како је вера без дела мртва вера, дакле, он себе проглашава мртвацем. То су мизантропи у свештеничким хаљинама, они које Христос назива "обељеним зидовима и отвореним гробовима". Нису ли то ухлебљењаци?

Битно је да се такви моле: "Ох Господе, пошаљи нам нових свежих звања". То су позивоубице – свештеници који животом недостојним своје службе гасе звања. Зато је потребно бити будан: "Отрезните се! Бдијте! Противник ваш, ђаво, као ричући лав обилази, тражећи кога да прождре. Оприте му се чврсти у вери." (1Пт 5,8-9).

04.03.2018., број 112 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

ово време поста на особит начин упућује нас према покори, према понизности и унутрашњем послушивању пулса нашег живота који је у Божијим рукама. Читав наш живот требао би бити живљен у духовној понизности.

Велики људи су духовно понизни – они уочавају своје људске ограничености, своју смртност... Смртност представља радикалну ограниченост човека. Она за свој долазак има посебне, унутрашње разлоге. Спољашњи услови и околности као што су болест или нека несрећа манифестују се како би некој особи одузеле живот, што се догађа у свим оним случајевима када је за духовни живот неке особе даље постојање у овом, земаљском свету постало бесмислено.

Рођење и смрт у рукама су Господа Бога. Тренутак смрти често је повезан с духовном мисијом појединца. Праведници смрт често и предосете. Не уплаше се и често је само спокојно причекају или чак њен долазак прижељкују.

Тај прелаз, којег посматрамо у феномену физичке смрти, код људи у правилу изазива страх. Многа духовна дела нам говоре о важности последњих сати на земљи, управо су последња осећања која у себи доживљавамо врло битна за прелаз у оностраност. Време нашег одласка осетљиво је једнако као и време нашег рођења – одгађање је једнако штетно код рођења као и код умирања. Себе треба припремити на савестан одлазак са Земље. Треба имати поштовања према својим последњим часовима на Земљи.

Нека нам и овај пост буде време размишљања о нашој пролазности, нашој смртности и ограничености, као и време појачаног уздања у Бога и Онога кога је послао - Христа Исуса.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре,

"Но сам се Исус њима није поверавао јер их је све добро познавао и није требало да му ко даје сведочанство о човеку: јер сам је добро знао шта је у човеку". Колико ове ријечи звуче поражавајуће за све нас, за људски род. Колико оне задиру у саму срж људске нестабилности, непостојаности, наше слабости и ограничености. Колико нам оне говоре о нашој беди и силној потреби Божијег захвата у нас, Његовог излечења наше пале и несталне нарави, Његове интервенције коју је милошћу својом остварио по Христу Исусу.

У људској слабости, склоности греху и превртљивости... видимо деловање оног што се назива *mysterium iniquitatis* - тајна безакоња, деловање и напади палих духова. Али управо Христос јесте граница постављена злу, израз милости Божије. Нарав зла, онако како је схвата св. Тома, следећи св. Августина, увек је одсутност неког добра које би требало бити присутно у одређеном бићу, стога је зло заправо лишење. Али никада није потпуна одсутност добра.

Начин на који зло расте и развија се на здравом терену добра чини једну тајну. Тајна је и онај део добра које зло није успело разорити и које се - успркос злу - шири, напредујући, штавише, на истом терену. Људска нарав је рањена грехом, али она заиста није разорена, није постала потпуно изопачена, успркос Источном греху. Нарав је сачувала способност за добро, за своје опредељење за добро - за Христа.

Рецимо то сликовито: наши су сензори знатно ослабљени, наш перископ је мутан, али изнад површине ипак можемо уочити јасно Сунце које нема залаза - светло Христа Спаситеља.

25.02.2018., број 111 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

када говоримо о ауторитету онда никада не смемо сметнути с ума да је мањкавост сваког ауторитета базирана на људској погрешивости. Швајцарски теолог Ханс Урс фон Балтасар (1905. – 1988.) написао је како би због сваког непотребног скандала било пожељно да папа претвори цео Ватикан у један музеј и пресели се изван Рима. Тог истог Балтасара папа Јован Павле други именован је кардиналом (Балтасар је именован кардиналом али је преминуо два дана пре церемоније устоличења).

Фон Балтасар је оспоравао и папину и црквену безгрешност "јер људи увек могу погрешити." На одређени начин му је Јован Павле други дао за право када је, уочи јубиларне 2000. године, почео тражити опрост за све лоше што су током историје учинили његови претходници на челу Римокатоличке цркве (нпр. према Јеврејима, америчким Индијанцима, у крсташким ратовима или због поделе Цркве на источни и западни део...)

То је направило унутар Римске курије велики број незадовољних. Пре Јована

Павла другог, једино је још папа Адријан шести (1522. – 1523.) исповедио црквене грехе. Адријан шести покушао је спасити раскол у Западној цркви и на Лутеров позив одговорио како су његови "претходници на Петровој столици чинили одурне ствари, како су грешили и свештеници, како је болест ушла добоко, укоренила се, развила, те је треба лечити прикладним лековима...." Међутим, Адријан шести није успео да залечи раскол. Пољак Јован Павле други је крајем 20. века, припремајући Римокатоличку цркву, вернике и свет на казивање "mea culpa" за прошлост, често цитирао Адријана шестог.

Историја папинства забележила је свашта. Као један детаљ из те историје у контексту "непогрешивости" можемо споменути папу Хонорија првог (625. – 638.) који је као папа јеретик чак и осуђен од другог папе. Папа јеретик Хонорије први ушао је у историју као недовољни познаваатељ теологије, јер питање двоструке улоге Христа (као Бога и човека) своди само на питање граматике, те чак писмено потврђује како је Христос Бог (а не и човек), пишући патријарху Константинопоља Сергеју. Тако је настао "случај Хонорије" који ће трајати вековима. Касније је папа Агатон (678. – 681.) упутио делегацију на концил у Константинопољ, на којем су осуђени монофизитизам, патријарх Сергеј и папа Хонорије први. Шта, дакле, из историјских чињеница рећи на "непогрешивост" у којој један непогрешиви папа Агатон осуђује ранијег непогрешивог папу Хонорија првог као јеретика?

То је само један издвојени пример који тектонски љуља догму о папиној непогрешивости Пија деветог из 1870. године. Додуше, у време Хонорија првог још није био експлицитно дефинисан говор "Ex Cathedra" али јасно да га је Хонорије први имплицитно користио у изношењу и заговарању свог јеретичког става. Како се поставити када папа изнесе јерес Екс Катедра, у коју би по тој дефиницији сви хришћани били дужни веровати, односно били би дужни постати јеретици? Не би ли онда они који то не прихватају – правоверни – били на неки начин прогањани? То је јасна и трајна опасност од импликације непогрешивости.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, у једном онтолошком и антрополошком смислу, човек увек има потребу за променом, она му је потребна - увек постоји тежња да се надвлада постојеће. То значи да се човек жели издићи изнад онога што осећа и дохвата, изнад физичког, материјалног – земаљског.

Исус је учинио пред својим ученицима на Брду преображења једну промену

која је била видљива споља. Хтео је показати да је смисао обраћења тј. метаноје – константне промене (грч. μετάνοια) – у некој другој, коначној димензији човековог живота, а то је пунина живота "с оне стране." Ту се одмах јавља раскорак у односу на наша очекивања. Када ми желимо промене, желимо да нам буде боље. Желимо да се задовоље наше жеље, и то одмах. То је први неспоразум између Исуса Христа и човечанства. Тај неспоразум произлази из тога што ми схватамо живот искључиво у границама простора и времена, те да би се у тим оквирима морало догодити све што желимо. То је неспоразум који Исус тешко може разрешити снагом ауторитета и чудесима. Тај се неспоразум може разрешити само ако постоји дубоко поверење у Исуса Христа.

Исус се преобразио пред ученицима. Та преобразба је била радосна, изнимна, била је таква да су ученици зажелели у тој радости трајно остати: Петар је рекао Исусу да би било лепо остати на Брду преображења и не враћати се више у Јерусалим.

Међутим, својим поступцима Исус је јасно рекао да се ПРЕОБРАЖЕЊЕ НЕ МОЖЕ ДОГОДИТИ БЕЗ ПОВРАТКА У ЈЕРУСАЛИМ – У ОВОЗЕМАЉСКУ СТВАРНОСТ ОВАКВУ КАКВА ЈЕСТЕ. Наша унутрашња промена се може догодити само кроз искушења живота. Исусова коначна промена била је везана уз изузетно велика искушења калварије.

Св. Матеј каже, кад су се враћали с Брда преображења, како им је Исус рекао да никоме не говоре о томе што су видели, да не би људи помислили како је лако бити Исусов ученик и напосто бити човек. Потребно је причекати док Син човечији прође калварију, док васкрсне. Исус је рекао: "Сад идемо у Јерусалим, ту ће Син човечији бити предан, осуђен и разапет." Он најављује оквире промене кроз које треба проћи, а то најчешће човеку није прихватљиво. Нико до сада, почевши од Адама, није мимоишао калварију. Нико! Њу треба проћи јер је она саставни део живота на земљи, раста и духовног јачања које морамо овде остварити.

Петар је саветовао Исусу нека не иде у Јерусалим, будући да Га тамо чека смрт. То нам показује како је тешко прихватити коначну истину о животу – да се без проласка кроз искушења не може истински проживети људски живот на земљи. Треба ићи у "Јерусалим", а то значи остати веран животу и издржати све да би се коначна промена могла догодити. Петар није представник индивидуалног схватања, него колективног схватања – схватања свих нас. Нико не би желео у Јерусалим, желели бисмо да нас патња мимоиђе. Исусов став на такво мишљење је: "Носи се од мене, Сотоно, јер ти није на памети што је Божије него што је људско." Тиме Христос јасно поручује да ни Он, као истински Син Божији,

не може прескочити искушења, не може прескочити Калварију – треба ићи у Јерусалим. То за нас значи да требамо наставити живети, скупити снагу коју често немамо јер мислимо да ћемо се лако снаћи у животу. Та снага коју може само Бог дати је сваком од нас изнимно потребна, стога Христос и каже да без Њега не можемо учинити ништа.

Та димензија промене и обраћања стиче се апсолутним поверењем у Исуса Христа. Хришћанин није онај који само верује у Исуса, него онај који верује у Исуса на начин да у животу треба проћи кроз Јерусалим – кроз искушења живота, кроз непредвидивости и трпљења. Св. Павле нам јасно каже да Бог ни свога Сина није поштедео за нас – крв се Исусова пролива за нас. Бог се определио за нас у Исусу Христу и показује нам по Њему пут спасења – издржати све у животу уздајући се у Бога који је присутан без обзира на крст живота којег је прихватио и прошао и Син Свевишњега: "Ко хоће за мном, нека узме свој крст и нека ме следи."

Јеванђеље није само Јеванђеље чуда, него и Јеванђеље крста. Чуда не смеју замаглити хоризонте вере. Бог ставља и Авраама на искушење, проверава да ли би био спреман учинити све што Бог од њега тражи. Схватити Авраамову веру у Бога значи замислити себе у ситуацији да Бог од нас тражи уздање, нпр. да поднесемо тешку дијагнозу, да успемо једно животно искушење осмислити у вери. Питање је колико смо на то спремни. Кад је човек спреман на све што Бог тражи, кад каже: "Боже, ако је мало, дај још, али дај ми и веру и снагу" – у тим онтолошко-антрополошким унутрашњим финим процесима се остварује духовни раст личне егзистенције.

Таква вера рађа обраћењем, егзистенцијалним променама у животу свакога од нас.

18.02.2018., број 110 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Света ређења су дубоки знак одазива на позив Божији. Она су знак велике храбрости и одважности. Реч је о витештву духа, јер само витезови духа могу одговорити на Божији позив. Много је позваних али мало је одабраних, каже нам Господ. А ко су ти одабрани? Господ није пристрасан, Он свој позив упућује свима али мали број људи се том позиву одазива. Према томе, одабраници су они који су се одазвали, који су своју веру и поверење ставили у Господа. Како

ће то бити и како ће се то остварити? Господ зна – веруј Господу. Где ћеш служити? Господ зна – веруј Господу. Хоћеш ли успети на том путу? Уздај се у Господа, он ће ти помагати.

Ако у овом животу постоји нешто заиста вредно живљења, на најизврснији начин – уважавајући наравно сва остала добра попут породице, пријатељства итд. – онда је то свештенство. Тајна свештенства је толико дубока, да је није могуће изрећи. Свештеник који је то постао из стварног позива и одазива, заслужује поштовање, и то дубоко поштовање. Наше очи трајно остају упрте у Господа, да нам се смилује и да нас води. Он нек нас води, јер ми по себи нисмо способни водити ни сами себе. Али када нас Господ води, онда будимо сасвим сигурни да смо на правом путу. И не бојмо се! Нека Исус Христос, и по нашој новозаређеној браћи, делује и нека шири своју милост и врши спасење света.

Недељно размишљање

Захваљујмо Господу и благосиљајмо Га без обзира на сво трпљење које пролазимо – Он је с нама. Сети се да ни апостолима није било лакше, али имали су унутрашњу радост живота јер је у њима титрао сам Живот – Бог. Наша браћа која су примила свете редове остала су иста, али опет и различита. Они су сада обележени на сасвим особит начин неизбрисивим сакраментом светог реда, те ће у заједништву са својим бискупом вршити свете службе за верни народ и водити га у духовним делима. Тиме Црква Христова наставља свој ход кроз векове, верна Господу. На љубав према непријатељима, у чему се састоји савршенство братске љубави, ништа тако нас не подстиче као угодно разматрање оне чудесне стрпљивости којом је онај дивни по облику међу синовима људским пружио своје дражесно лице безбожницима да га поплују; којом је оне очи, које једним мигом свиме управљају, подложио покривалу безбожника; којом је изложио она своја леђа бичевима; којом је подложио главу, од које дрхте моћи и власти, оштрини трња; којом је себе самога предао изругивањима и поругама; којом је напослетку стрпљиво поднео крст, ексере, копље, жуч, сирће, у свему томе благ, понизан, миран. На крају, попут овце је одведен на клање, и попут јањета је замукнуо пред оним који га стриже и није отворио својих уста. (Из Огледала љубави блаженога Аелреда, опата)

11.02.2018., број 109 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

сликати као и писати може се у оквиру једног времена и с њим паралелно, а то значи: гледати на време по помодним прописима тог истог времена, те се обмањивати заједно са својим временом. Међутим, има и оних који – иако су мањина – немају потребе да гледају свет по пропису и да верују у катехизам издиктиран по мишљењу једног упитног "погледа на свет", који ипак схвата да је за њих Микеланђело насликао свој *Dies Irae*.

Они разумеју али не желе да прихвате да је добар део ствари у коју верују настао на погрешним претпоставкама, те је изван сваке сумње у великом делу заблуда. И када би они уживали у својој заблуди а друге оставили на миру, све би било пуно једноставније. Међутим, зашто једноставно ако се може компликовано, рекао би народ. Другим речима, све који мисле другачије (читај - исправније) они проказују и на сваки начин отежавају њихов живот. Како се поставити у односу на то, опет, згодно одговара Крлежа:

“Ја сам осећао потребу, дубоку, управо сто посто телесну потребу да се окренем и да нестанем. Убрзаним кораком да се ослободим ове напасти! Да побегнем! А с друге стране, сметала ме помисао да ће овај кретен заиста поверовати да сам некаква врста кривотворитеља на бегу пред тералицом, а како је глуп, може још алармирати и чуваре и дати се за мноштво у потеру. Покушао сам, дакле, да делујем логиком...” (М. Крлежа, На рубу памети, стр. 237)

Схватимо да верске истине не морају бити научне истине. То су наше опредељености. Ја не могу бити друго него верник, хришћанин, свештеник, на то сам поносан, али исто тако признајем право другима да имају своје вредности, своја опредељења. То је једини пут да бисмо данас могли живети на истом улазу, у истом граду, да бисмо заједно могли живети а не "тући" се.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, велики и благопокојни дон др Иван Грубишић истицао је како, кроз целу историју, човечанство не прате само многе болести тела, него и болести душе и духа које такође могу бити заразне. Јеванђеље по Марку говори нам о губи, која је била једна од посебно тешких болести. У Исусово време та болест је погађала и изабрани народ. Чак је и Мојсије покушао заштитити свој народ од губе. Кад би се појавили знаци болести, беле пеге, дотична особа је морала бити искључена из заједнице у којој је живела. Како би је остали препознали, та особа је, како каже Мојсије, морала распарати своје хаљине, разбарушити косу и прекрити горњу усну. Када су болесне особе долазиле да

узму храну на одређеном месту, морале су викати: "Нечист!". Не болестан, него нечист. Болест је заправо била телесни знак неке јаче духовне казне. Народ треба, каже Мојсије, заштитити од опасних и болесних. Тај менталитет искључивања болесних и опасних трајао је и у Исусово време. Није се смело дружити са оним који је проказан и који је на основу Мојсијевог закона био означен као грешан. Тешку болест као што је губа, тумачило се, ниједан човек није добио случајно. Сматрало се да иза такве страшне казне мора бити Бог. Јеванђеље нам показује да је Исус прекршио прописе јер је био са губавцима и нечистима, а они су, веровало се, одбачени у име Бога.

У Старом Завету: "Господ рече Мојсију и Арону: ако се коме на кожи појаве отеклине... треба га одстранити из табора и такав треба викати: "Нечист!"“ Јасно је да то није рекао Бог, него људи, али у име Бога да би снага закона и прописа била снажнија. Много тога и онда и данас ми говоримо у име Бога и позивамо се на Бога. Али то не одговара истини. Да Бог стоји иза тога, Исус не би учинио оно што је учинио. Што си био искључивији према проказанима, било духовним или телесним болесницима, био си бољи верник. Зато су најбољи верници у таквом менталном склопу они који су најискључивији и који се држе прописа до у танчине. Није важно шта од тога има човек, важан је пропис.

Све то "држи воду" док не дође неко ко је господар Суботе, који је изнад Суботе и изнад закона. Све је то Исус релативизовао и показао да то треба прекинути. Наиме, шта је Исус урадио иако се са губавцем, који је нечист, или са грешником као што је била Магдалена или Закеј, није смео дружити? Исус је с Магдаленом разговарао, отишао је у Закејеву кућу, био је и у Симоновој кући који је такође сматран грешником, на крсту је разговарао са разбојником.

Вратимо се на тренутак сусрету са губавцем: Исус се није држао прописа. Губавац се такође није држао прописа, него је нагнан својом болешћу дошао, пробио се до Исуса, знао је да крши закон, али желео је спасење. Исус није почео викати: "Нечист си, носи се, кад оздравиш, онда ћу те примити", него га је узео за руку и питао: "Шта хоћеш?" А он је одговорио: "Да ме очистиш!" "Хоћу, буди чист." Дакле, зато што си болестан ниси нечист, ниси од Бога проказан, ниси проклет, човек си којем треба помоћи. Нема духовне искључивости!

Фарисеји то никако нису могли разумети (као ни данашњи "фаризеји"). То је била још једна кап која је прелила чашу њихове искључивости кад се радило о Исусу. "Ево он стално крши прописе, па какав је он Бог кад прописе крши, а иза тих прописа стоји сам Јахве." У овом одломку чудо није оздрављење губавца, него је чудо да Исус показује љубав према човеку, не прихвата искључивање човека из заједништва. Нагласио је: "Није човек ради Суботе, него је Субота

ради човека." Ништа што је Бог објавио, и у Старом завету, а посебно у Новом, ништа није ради Бога, него ради човека. То окретање тумачења да је све ради човека требало је бити саставни део хришћанског менталитета, да је човек у средишту Божијег плана и да никада, баш никада, ако хоћемо бити на Исусовим позицијама, човек не сме бити средство.

А сада се запитајмо колико су, након више од 2000 година, Исусови ставови присутни у нама, који сматрамо да смо хришћани? Јесмо ли данас или раније били искључиви према онима који су били друштвено проказани а требала им је наша помоћ?

04.02.2018., број 108 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Знамо како је било када би у комунистичко време неко био позван "на разговор". Сутрадан, када би такав ишао улицом, сигурно су многи окренули главу. "Познаш ли ти онога?" "Не, нисам га никада видео." У интересу власти и идеологије толики су били проказани и етикетирани, а тиме и искључени из нормалног живота и заједништва. И то се памтило с колена на колена.

Искључивост, потпуна искључивост. То је била "губавост" онога времена: проказани су били "губави", док су у суштини прави губавци били проказатељи. Нажалост, та искључивост је саставни део менталитета човека и ту смо сви слаби. Заузети се за проказане, друштвено искључене није увек лако. Има људи који су спремни исказати солидарност са прогоњенима - али су нажалост ретки. Стати на страну проказаних, стати на страну етикетираних због идеолошких разлога, стати на страну човека, то је увек потребно, то је хришћански, то је Исусов гест који губавцу даје руку.

Опасан је тренд бити сматран носителем апсолутне истине с "наше" стране, "наше" непатворености, "наше" исправности, "наше" истине о Богу и о човеку, и то још спроводити методом тоталне искључивости.

У првој цркви св. Павле је рекао: "Ко другачије објављује, друго Јеванђеље од мога, нека је проклет". Знамо да је Павле објављивао Јеванђеље путем љубави, а не путем искључивости и мржње. На жалост, вековима су сви црквени сабори, све до 2. ватиканског, када су анализирали погрешне идеје и учења кроз историју Цркве, завршавали с поруком: да буде проклет ко другачије мисли. Је

ли се онда у Исусовом гесту према губавцу догодило чудо? Јесте. И веће је чудо дати руку ономе ко је друштвено, идеолошки, политички или црквено искључен него некога оздравити. Дати руку, прихватити га, бити са човеком човек. То је срж хришћанства.

Често смо искључени од својих, од оних најближих. Они перу руке као и Пилат и кажу: "Мисли се, ради како знаш." Треба проказати, разапети онога ко мисли другачије, нека осети да нема мира и да нема опраштања. Важно је чувати законе и прописе, а ако се притом разапињу људи, сами су себи криви. Хоћемо ли се тога ослободити? Ако нам то успе, то ће бити обраћење. Сва друга обраћења су странпутице, нису хришћански ставови. Иза таквих не стоји Бог. То је сасвим сигурно.

Библијски став је да је и за разбојнике Бог умро, да ни њих није одбацио. Живимо ли ми такво хришћанство или се још нисмо дотакли хришћанства? Није ово реторичко питање, ово је суштинско питање. Колико живимо у складу с Христовим гестом? Неко ме је прихватио, неко ме је погледао, неко има добру реч кад ми је то најпотребније. Људи кажу - ако је трула јабука међу јабукама, онда баци трулу да не би остале иструнуле. Али људи нису јабуке - човек је човек. Потребно је пуно тога променити у себи да би Христов гест, преко нас, данас био аутентичан, био знак како поступају хришћани. То је пут нове евангелизације.

Када ћемо почети да уважавамо способности, етичност, људскост и поштовање правичних закона, а не да се идеолошки, политички и верски опредељујемо и гајимо искључивост? Као верници, често радије прихватамо искључивост него суживот. Зато, одлучимо данас да нам човек буде на првом месту, јер за човека је и Бог постао човек.

Сећајмо се често: испод површине људске глупости налази се само једна религија – религија љубави; Само један језик – језик срца; Само једна раса – раса човечанства; Само један Бог – свеприсутни извор свега.

21.01.2018., број 107 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

кроз разговоре с људима уочавамо да се налазимо у времену када се млађи и надобудни поветарци понашају према својим колегама, па и старијим колегама

- којима су стицајем околности надређени - као према стоци, управо тако, као према стоци. То је оно што смо премного пута чули од људи који се налазе у озбиљним годинама живота те су им, стицајем околности, надређени надобудни поветарци или поветарке у двадесетим и неким годинама живота, те који сматрају да је цео свет почео – погађате: са њима. Да ли је то мањак кућног васпитања? Утицај медија? Утицај дружења са уображеним наказама? Хронично праћење заглупљујућих телевизијских серија? Слепо спровођење директива надређених још већих наказа? Тешко је на то одговорити. Вероватно понешто од свега тога. Резултати су ту нимало обећавајући.

То су људи који око себе стварају стрес, незадовољство, а тиме и лош учинак подређених на послу. Живимо у времену општег информатичког и осталог напретка, те у исто време - у времену губљења темељних регула људскости. Куда то води? Срећа по цео систем јесте да човек не живи вечно на овом свету, а тиме је и његова тиранија – Богу хвала – само мандатна. Хоће ли они отворити своја срца Господу, да их Он оздрави? Надајмо се и молимо за то.

Размислимо, јесмо ли ми другима оптерећење? Уништавамо ли људе око себе? Осећају ли се због нас људи лоше? Да ли сте се то икада запитали? Ако нисте, време је да се то упитате. Док показујеш прстом на друге и наводиш њихове "мане", размисли – да ли је твоје деловање у служби Бога или нечега Њему насупрот.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, Господ позива људе на особиту службу од памтивека. Стари и Нови завет сведоче нам о томе. Читамо код Матеја како је Господ позвао апостоле у службу. У наше време, кроз разговоре и повезаност са старокатоличким духовницима провинције св. Кристофора, пре свега свештеницима и ђаконима, али и осталим продуховљеним верницима, клирички кандидат ће лакше откривати шта Бог од њега тражи. На тај начин, клирички кандидат је у контакту са духовницима који су једнако као и он усмерени према Господу.

Повезаност са таквим људима је врло битна јер на тај начин кандидат има подршку своје браће и сестара на путу остварења свог позива. Они ће му помоћи у расту вере и откривању Божје воље за његов живот. Неки ће открити да нису позвани на свештенство, али ће кроз контакте и подршку свеједно расти у вери и бити бољи људи, стећи ће дубљи увид у духовност и духовни живот, а кроз филозофско-теолошко учење - у познавање свете науке. Научиће много о

вери те ће моћи деловати на друге, да и они расту у вери.

Како ћете знати да је оно шта осећате уистину позив? Јавите се једном од наших ђакона или свештеника и са њима поразговарајте. Они нису ти који ће вас "регрутовати" него ће са вама извршити иницијални разговор, и неће вас наговарати да постанете свештеници, него ће вам само бити несебична подршка на путу кристализације ствари. Уколико одлучите кренути тим путем, они ће вам свесрдно помоћи у том процесу. Упамтите, све што је вредно напора захтева време.

14.01.2018., број 106 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

Цркви Христовој требају људи који ће се одазвати позиву Господа Исуса, као што су се некада том позиву одазвали апостоли. Стога желимо рећи неколико речи младим људима, као и свима осталима који осећају у себи позив Божји. Онима који су можда мислили на свештенство или на духовно усмерење: знамо да си тамо негде у свету и да можда имаш неки осећај позива, који држиш као тајну дубоко у срцу. Тако нам је било свима, дуго смо размишљали у срцу о свештенству, а нисмо то поделили ни са ким.

Знамо да си тамо и да управо сада Господ говори твом срцу, док пишемо ове редове, јер ти знаш да Он говори теби, једнако као што Он зна да ми пишемо теби. Ако мислиш да те Бог можда позива на свето свештенство или на посвећени живот у Цркви, знај ово: то дугујеш самоме себи и дугујеш Богу да истражиш ту могућу одлуку. Ако те је Бог за то створио, онда је то оно што ће ти донети мир, радост и животну испуњење. Мораш знати да Бог има план за твој живот, ти ниси случајно на овој планети, ти ниси само једно од многих људских бића која круже наоколо покушавајући схватити живот. Ти си у срцу и уму Божјем одувек, од читаве вечности, Он те је одувек знао и он те је одувек волео, он те је одувек позивао к Себи. Он те позива и на особити начин живота. За неке од вас који ово читају, знамо да је тај особити начин живота свештенство. Ако вас Бог позива, драги наши, не бојте се! Немојте се бојати! Отворите широм врата свога срца Христу Исусу. Немојте се бојати одговорити позиву Божјем, без обзира на сав контекст присутан на том путу. Знамо да размишљате о свим околностима и потешкоћама које остварење тог позива и живљење тог позива носе. Не мислите на то. Верујте Богу. Дарујте своје поверење Господу и не бојте се. Следите Га. И Он ће учинити велике ствари са вама.

Молићемо се за тебе. Молићемо, да Господ ојача твоје срце и да га Свети Дух испуни милошћу, да схватиш вољу Божју. Ако мислиш да те Бог позива, направи корак вере, немој провести остатак живота покушавајући схватити да ли те Бог позива да будеш свештеник или не. Ако мислиш да те можда позива, направи корак. Јави се, откриј заједно са нама свој пут. Јер ако трајно остајеш неактиван у страху да направиш корак, тада никада нећеш ни сазнати. Стога, направи корак, имај вере, не бој се и предај се у руке Божје - Он ће са тобом учинити велике ствари.

07.01.2018., број 105 - Листић "Dominisiana"

Драга браћо и сестре,

не заборавимо да традиционалистичко-фолклористички обрасци неких верских институција више ничему не служе јер су постали сами себи сврха. Пагани у формалној обући верника постали су бљутава со, о којој Христос јасно говори шта се с таквом сољу ради: изгубила је своју сврху ширења радости Јеванђеља онаквог какво оно заиста јесте. Стога та фолклористичка скупина, или секција - свеједно - без обзира на њену величину све је мања, а што нас не радује нити нас сме радовати. Пре смо тужни и жалосни јер се ток догађаја неумољиво удаљава од извора. То је, могли бисмо рећи, подбачај те велике целине.

Та велика целина није успела у оном у чему је требала успети, стога су цркве све празније, а по свету се продају свети храмови у којима се некада служила св. Литургија: на тим местима сада се налазе трговине, пекаре и слично. Подбачај је стога јасно видљив те се и даље шири. Али мали број верника, онај "верни остатак" успева остварити оно што Бог жели те преко њиховог деловања сви остали примају благослов. Управо то видимо у примеру Ноја, Содоме и Гоморе итд. када Бог поштеђује народ због Мојсија (Изл 31,7-14), прекида сушу због Илије (1 Цр 18), видимо то и у верном остатку Јевреја који су препознали Исуса као месију (већина није) итд. Стога, останимо тај верни остатак због којег ће целина добијати благослов иако тога није свесна.

На жалост, Нови завет који је донео Христос, данас је суштински одбачен те га живи само тај верни остатак. Тако је било, тако је и данас. Све ће то полако кулминирати како се ствари крећу према свом крају. Хоће ли последњи догађаји бити везани уз Јерусалим, када Храм буде поновно изграђен? Није тешко замислити зашто би поновна изградња Храма могла изазвати рат познат као

Армагедон. Наравно, ни дана ни часа Христовог другог доласка нико не зна, међутим, наговештаји и покушаји изградње Храма у Јерусалиму, као и окупљање војски око Јерусалима, стварају додирне тачке с догађајима које описује св. Јован у свом Откровењу.

Недељно размишљање

Драга браћо и сестре, сва сврха Божјих пророка, па тако и св. Јована Крститеља, била је да усмери човека према схватању да он - човек – треба напустити све погрешне идеје о одвојеном постојању свог Јаства те се уједнити са Богом, Вечним Духом, Оцем. Управо то уједињење представља врховни циљ човеков, односно оно што св. Тома Аквински назива *Visio Beatifica – De Cognitione Essentiae Dei* искуства људског живот.

Видимо да је живот трајно несигуран и нестабилан, попут капи воде на листу, и дружење с божанском особом (пророком или човеком захваћеним Богом), таман то друштво било краткотрајно или чак само тренутно, може нас усмерити према спасењу и откупљењу, према Христу Исусу. "Ти си Син мој, љубљени, који је по Мојој вољи!" – те речи заориле су се с небеса након Христовог крштења. Драга браћо и сестре, Бог је љубав, то није само узвишен песнички израз него дубока и вечна истина.

Без обзира којој вери припадали и без обзира на ваш положај у друштву, ако се придржавате тог природног и у срце усађеног начела, будите сигурни да сте на правом путу спасења од лутања у овој креацији таме тј. света одвојеног од Бога. Бог нам се нуди на особити и непоновљив начин у Христу Исусу. Запамтите да ће налажење Бога дефинитивно означити и погреб свих жалости.